

Theologiæ Spiritualis Scholasticæ Et Moralis Tomvs ...

Ad Mentem Doctoris Subtilis Joannis Duns Scoti D. Augustino Conformem

In quo tractatur de Intellectu & Scientia Dei, ejusque Objecto. Item de
voluntate & volitione Dei, ejusque Objecto

Bosco, Jean a

Antverpiae, 1686

Concl. V. Diligit Deus creaturas futuras efficaciter, & possibles simplici
compacienciâ.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73680](#)

regulisti. Una inter alias conditiones est redemptio, sive mutuus amor inter personas distinctas, juxta illud Joannis 14. v. 21. Qui diligit me, diligetur a Pare meo, & ego diligam eum. Hinc Secoris 3. dict. 27. num. 20. Honestas (inquit) in diligibili, & redemtio in dilecto, sunt conditions per se in diligibili, non quidem imperfectionis; immo non esse perfectior, si non redemtari; sed equalitas in istis est conditio concomitans. Deus autem habet honestatem & redemtio in amationem, & excellentiis potest esse amicitia ad ipsum, ita ut dicatur superamicitia.

Et si arguitur; quod equalitas est ratio amicitia. Verum est. Supposita honestate, que est prima ratio amicitiae: equalitas autem est ratio amicitiae similitudinis: sed excellencia est ratio habitus magnitudinis vel perfectioris, quam sit amicitia: taliter in proposito voca charitatem. Ita Doct. Subtil. ut ostendat, hominem per charitatem constituti verum amicum Dei, si non omnino strictè dictum, defectu equalitatis, saltem superamicium, seu perfectiori modo, quam uous homo sit amicus alterius. Et vero inter personas divinas nonne equalitas? Nemo dubitat; quidni ergo strictè dicta amicitia? Quia, inquis, ad redemtio in amationem sunt necessaria duo actus distincti, qui non sunt in Deo; nam uno & indivisibili actu Pater diligit Filium, & Filius diligit Patrem.

Plane sic est: Sed unde probatur necessitas dictae distinctionis? An quia Aristoteles eam requiriuit? Hie loquitur de amicitia humana, non de divina, quam ignorabat: unde ipsius auctoritas in hac re nullius est momenti. Sic etiam idem Philosophus negavit amicitiam inter Deum, & hominem; quia nesciebat dona supernaturalia, per quaenam homo eleveratur ad statum divinum; juxta illud 2. Pet. 1. v. 4. Per quem (Christum Iesum) maxima & pratisa nobis promissa donavit, ut per hanc officiam divina confortes natura. Sicut ergo propter ejus auctoritatem non debet negari amicitiam inter Deum, & hominem; ita neque inter personas divinas.

Dicunt ergo Alii; ad veram amicitiam sufficiere amorem mutuum inter personas distinctas, sive ille amor sit distinctus, sive sit idem. Sicut (inquit) in Deo est vera & propriæ generatio inter Patrem, & Filium; etiam si sit eadem, & indivisibilis, & singularissima natura & essentia in utroque. Sic illi.

Felix sup. num. 4. sic ait: Hæc controversia videtur mihi de nomine; nam numquam negandum est, personas divinas ad invicem se diligere, neque quod hæc amicitia sit valde diversa ab ea, quam Aristoteles agnotuit; nam hic petebat redemtio in per duos amores realiter distinctos; sicut generatio in creatis pertinet in generante & genito duas naturas singulares realiter distinctas; & hoc non obstante, neganda non est generatio propria in Deo inter Patrem, & Filium; & quamvis

hæc sit supereminens generatio; tamen propria generatio est; ita in nostro casu, quamvis inter divinas personas sit supereminens amicitia, ut dicit Heric; tamen neganda non est vera amicitia, cum se ament, & redament, etiam si sit eodem indivisibili actu. Ita Franciscus.

Et ita patet, quomodo tantum sit quæstio de nomine; nam ad rem quod attinet, omnes convenient in eo, quod dilectio inter personas divinas nos sit nisi unicus indivisibilis actus, qui a vocetur amicitia, an supereminens amicitia, aut certè simpliciter amor seu dilectio, parum refert. Loquere ut vis, non errabis in fide, aut bonis moribus. Et haec nus quidem de voluntatis divinæ objecto in creato. Sequitur agendum de objecto ejus creato. Enimvero, sicut intellectus divinus duplex habet objectum unum increatum, alterum creatum; quidni etiam voluntas divina? Nam, ut habet 1. Conclu. Idem est objectum voluntatis, & intellectus.

Et id est sicut objectum creatum intellectus est ens possibile & actuale seu futurum; pari quoque ratione objectum creatum voluntatis est, ens possibile, & actuale seu futurum, sibi & naturale. Erit igitur

115.
Hæc non est
nisi unicus
indivisibilis
actus.

Duplex est
objectum
voluntatis
divinae, in-
creatum &
creatum.

116.
Ecc. duplex
est, ens pos-
sibile &
actuale seu futurum,
sibi &
naturale.

CONCLUSIO V.

Diligit Deus creature futuras effi-
caciter, & possibles simplici
complacentia.

UTI sup. (Disp. prædict. Sect. 3. & seqq.) dicebamus, inter entia, præter essentiam divinam, alia esse necessaria; alia vero contingentia, quæ concernunt esse existentia, creature, & ex necessariis quidem, quædam pertinere ad divinam essentiam, tamquam ejus proprietates connaturales, pula, attributa, & relationes personarum divinarum; quædam vero ad esse existentia creature. Et sicut ibi dictum fuit, illa omnia cadere sub divinum intellectum, tamquam objecta secundaria cognita in primo objecto, quod est essentia divina; ita hic dicendum, ea omnia cadere sub divinam voluntatem, tamquam objecta secundaria volita in primo objecto, quod est essentia divina. Et omnes difficultates ibi objectæ contra scibilitatem illorum verorum cum suis solutionibus ad appetibilitatem istorum bonorum huic loco possunt applicari.

Quibus una vel altera accedit ex conditione voluntatis specialiter nata. Nam (inquit Smilung sup. numer. 41.) cum voluntas non possit velle unum propter alterum, tamquam objectum secundarium propter primarium, nisi tamquam medium propter finem; bona autem necessaria, quæ enumerata sunt, nempe attributa divina, relationes divinae, & creature secundum esse existentia, non possint à Deo esse

117.
Idem est
objectum
creatum vo-
luntatis di-
vine, quoque
intellectus
nisi etiam
objectum
increatum.

118.
Difficultas
contra ob-
jectum se-
cundarium
increatum;

volitæ propter essentiam suam, tamquam media propter finem; non videntur ut secundaria objecta cadere sub divinam voluntatem. Non posse autem esse volita propter essentiam divinam, tamquam media propter finem, probatur: quia omne medium est causabile propter finem, aut saltem per aliquam causalitatem seu actionem applicabile ad finem: dicta autem bona non sunt causabilia propter finem, nec per aliquam causalitatem seu actionem applicabilia ad finem, ut patet. Ecce prima difficultas, quæ soluta est Conclus. I. Videantur ibi dicta.

119. Alia difficultas restat circa creaturas possibilis, sive creature, in esse essentiæ spectatae. Nam voluntas divina nihil potest velle, nisi sub ratione entis actualis; quemadmodum nec potest voluntas nostra. Hoc argumentum aliquos movit ad dicendum, Deum non amare creature possibilis. Nam quod attinet creature futuras, Omnes unanimiter docent Conclus. nostram. Et quæ de fide certa, cum omnia dependant à Deo, qui dat illis esse per voluntatem, ut patet ex alibi dictis, juxta ilud Psalm. 134. *Omnia quacunque volunt Dominus fecit.* Illam autem voluntatem, quis dubitet esse amorem sive dilectionem? Nam per eam communicatur creaturis essentiale suum bonum. Amare porrò aliquem quid aliud est, quam velle ipsi bene, seu velle, ut ipsi bene sit?

120. Ex quo etiam patet, quod sit amor efficacis: quia non solum versatur circa essentiam rei, sed etiam circa ejus existentiam. Per hoc liquiderem res futura est, quod Deus velit ipsi existentiam; hæc enim non intellecta, non intelligitur res futura. An autem sit amor liber liberrate contingentia, dicam Conclus. sequenti. In praesenti queritur; an, non obstante dicto arguento, Deus amet creature possibilis?

121. Ante probationem nostræ Conclus. nota ex Felice de Volunt. Dei cap. 3. diffic. 3. num. 1. creature possibilis duplenter considerari possunt. Primo secundum esse eminentiale, seu formale, quod habent in Deo, & de hoc esse non est difficultas; nam cum sit ipsum esse Dei, certum est, à Deo necessario diligiri, sicut diligit ipsum. Secundo, secundum esse proprium, quod habent in se formaliter, & extra essentiam Dei, & vocatur à Scoto, esse diminutum & cognitum, & de hoc est difficultas. Suppono etiam cum eod. Auctore, difficultatem non procedere de amore efficaci, quo Deus tribuit creaturis possibilibus futuritionem; nam si hoc amore illas amaret, non remanerent in esse possibili; sed difficultas est de amore ineffaci, & simplici complacentia, quæ positiæ, adhuc creature in esse possibili persisterent. His prænotatis,

122. Resolutio nostra est, Deum diligere creature possibilis simplici complacentia. Videlicet ex esse Scoto 3. diff. 32. quæst. un. num. 2. ibi: *Quam diligi (Deus) dilectione efficaci*, puta illa, Scotus.

qua aliquandò producit in esse: quadam voluntate quædam complacentia, non efficaci, qua tamen numerum producit in esse: ostenduntur tamen ab intellectu suo, ut possibilia, habere tantam bonitatem, sicut illa, quæ diligit dilectione efficaci. Quid darius dicere potuerit? Idem afferit Quid. 16. a. 1. n. 7. in fine, ibi: Sed de secunda necessitate (puta ex parte objecti) potest dici, quid licetcessarid voluntas divina habeat actum complacentie respectu cuiuscumque intelligibili, in quantum in illo ostenditur quædam participatio bonitatis propria; tamen non necessario rati quodcumque creatum voluntate efficaci, sive determinativâ illius ad existendum.

Hæc doctrina placet Theodoro sup. num. 45. Felici sup. num. 3. cum Aliis, quos citant. Et ratio in promptu est: quia creature possibilis, sive in esse essentiæ, sicut habent veritatem entis, ita & bonitatem; quia bonum & verum inter se, & cum ente, æquè latè patent. Ergo sicut ratione veritatis suorū à Deo cognoscibiles, ita ratione bonitatis sunt à Deo diligibiles. Sicut (inquit Scotus sup. 1. loco) omnis intellectus potest in quolibet intelligibili, ita omnis voluntas in quilibet valibili; igitur voluntas divina potest diligere omnia diligibilia alia à se, veluti potest intelligere omnia intelligibilia alia à se.

Igitur, secundum Scotum, est æqualis latitudo objecti cognitionis, & voluntatis; quæ ad eadem cognitionis boni, & amoris boni, sicut cognitionis mali, & odii ejusdem mali: unum quodque enim sicut est, cognoscit potest, & sicut cognitum est, amari, vel odio haberi. Sed Deus, juxta Scotum, cognoscit in creature possibilis bonitatem; ergo & ipsam diligiri, saltem diligere potest. Sed enim, dicit aliquis: hoc est, quod queritur, an, non possibile habeat bonitatem; & quod non, probatur: quia talia possibilia non sunt entia actualia, sed potentialia; & ita sunt solum diligibilia in potentia; non vero actu diligibilia: sicut corpus, quod non est actu coloratum, solum est in potentia visibile.

Respondet Felix sup. num. 4. Licet talia possibilia non habeant bonitatem entis existentis, habent tamen bonitatem entis in potentia; nempe, integratatem rei possibilis, in qua integratatem constitutis bonitas, quæ est in ipsis possibilibus; sicut veritas illorum non est veritas entis in actu, sed entis in potentia, quæ secundum Adversarios, est sufficiens, ut à Deo actu cognoscantur possibilia, eo quod veritas actu & formaliter est in illis. Exemplum non est ad rem; nam tale corpus nullo modo habet actu & formaliter colorum; creature vero possibiles habent actu & formaliter bonitatem; nempe, integratatem essentiae, non entis actualis, sed possibilis. Ita præfatus Auctor.

Sed instant Adversarii: est disserim inter scientiam, & amorem; nam omnis amor tendit ad existentiam, & quantum est ex se, desiderat illam dare; nisi impediatur ab impossibili.

possibilitate, vel difficultate retardetur; v.g. Homini plebejo proponitur regnum, & licet efficaciter illud non desideret; inefficaciter tamen in eo libi complacet, quæ complacenta est quoddam desiderium conditionatum; neque, si possibile esset consequi regnum, efficaciter adhiberem media; sed non est impossibile Deo, nec difficile, quodcumque possibile producere; ergo si circa possibilis haberet simplicem complacentiam, illa produceret; si ergo non producit, ut revera non producit, regnum est, non habere simplicem complacentiam; at verò scientia per se non respicit existentia. Sit illi.

Respondet Felix sup. num. 5. Hi non distinguunt inter affectum simplicem, & affectum virtualiter efficiem, qui distinguntur ab Aristotele 3. Ethic. cap. 2. & Damasc. 2. Fidei cap. 22. Nam circa impossibile datur simplex complacentia: & ita poterit esse in Deo affectus simplex, quis sit affectus virtualiter (sive, ut Alii, conditionaliter) efficiax; nam Deus complacet in justitia beatorum, & tamen talis complacentia, non est desiderium absolutum aut conditionatum incrementi talis justitiae.

Addo: quod licet talis complacentia esset illud desiderium conditionatum, non inde inferitur, Deum esse determinandum ad tribuendam rebus existentiam; nam licet posset, nec à difficultate retardaretur, poterat tamen pro sua libertate non dare esse; sicut, quāvis divina bonitas inclinaretur ad communicaendum se omnibus, non tamen omnibus communiueatur; quia non vult. Secundò: discrētum est inter scientiam, & amorem est nullum; nam tam scientia, quām amor, sunt principia existentia creaturarum; inīd, secundum Plures, immediata est scientia, quām amor, ut patet ex dictis Disp. præced. Sect. 1. Conclus. 3. Hucunque Frasci.

Ex quibus pater, falsum esse, quod sup. dicebatur: Voluntas divina nihil potest velle, nisi sub ratione entis actualis, quemadmodum nec voluntas humana; constanter quippe alterius, tam voluntatem divinam; quām humana, posse aliquid velle sub ratione entis mere possibilis, idque per simplicem quamdam complacentiam, quæ abstrahat ab omni actualitate, tam absoluta, quām conditionata rei placita. Quia enim in tali actu implicantia, aut imperficiō? Non video, & ideò nolim eum Deo negare. Sane idecirco intendimus aliquam rem ob finem, & movemur ad ejus prosecutionem; quia per intellectum proposita tali re, in illa complacemus; sed tunc talis res solū proponitur ut possibilis; ergo circa possibile datur simplex complacentia. Respondent Adversarii; quod ante intentionem finis non est distincta ab illa talis simplex complacentia;

Sed contrā (inquit Felix sup. num. 6.) quia hoc est contra D.Thom. 1.2. quæst. 12. 2.1. (Ad 1. dicendum, quod intentionis nominatus oculus metaphoricè; non quia ad cognitionem pertinet, sed

quia cognitionem presupponit, per quam proponitur Felix. voluntati finis.) & contra Theologos ibi.

Secundò: si secundū D.Thom. 1.2. q. 13. 131. a. 5. ad 1. ibi: Voluntas incompleta est de iuspossi. Datur voluntas; Et Aristotelem sup. ibi: Voluntas autem est luxus inef- (corum, quæ fieri nequeunt) ut immortalitatis. Item Scot. 2. dist. 6. q. 1. n. 3. ibi: Ista volatio se- D.Thom. cunda, quæ est solū complacentia, potest esse (rei) Arist. impossibilis. Si, inquam, secundū hos Auctores, Scotus. & Alios, circa impossibile datur voluntas in- efficiax: quare, interrogat Felix, non poterit Deus habere talen voluntatem circa possibile? præcipue, cùm Deus complacet de sua omnipotentiā, quæ necessariam connexionem habet cum possibilibus, secundū Thomistas, ergo saltem indirecte complacet in possibili- bus. Sic illi.

Sed facile responderent Adversarii; D.Tho. loqui de voluntate, quæ dicitur velleitas; Quia scilicet, ut ibi ait, vellet illud, si esset possibile. Et similiiter possent intelligi Aristoteles, quem citat D.Thom. in illo art. & Scotus, qui dispu- tat, an Angelus potuerit appetere æqualitatem divinam; nam sine dubio talis erat voluntas Angelii, ut si fuisset æqualitas possibilis, illam efficaciter voluisse. Jam autem talis voluntas Dei circa possibilia nequit admitti, nam sic omnia essent futura, quod constat esse fal- sum.

Planè falsum est; sed numquid etiam fal- sum est, omnem simplicem complacentiam Possum mihi complacere in aliis esse talem velleitatem? Quid implicat, quod ego mihi complacem in divitiis, aut aliis rebus, quas tamen nolo mihi acquirere, tamen si possem? Dio (inquit Smis. sup. n. 46.) illam nudam complacentiam humanam, quæ nec est desiderium, seu concupiscentia absoluta, aut conditionata; nec est amicitia, seu benevolentia absoluta, aut conditionata; abstrahere Quid si ab actualitate objecti; nec objectum ejus est objectum contemplatio objecti, ut gratis fingitur ab Ad- versariis; sed res, quam quis abstractivè con- templatur.

Cujus signum est, quod delecatio de tali re cogitata, tanto (ceteris paribus) major est, quanto major est excellētia, aut pulchritudo fave concinnitas rei cogitatae, & non quanto intensior est cogitatio; quia de re magis in- tensè cogitata contingit delecatiōnem esse minorem: quare illa complacentia, cui proportionatur delecatio tamquam passio vo- luntatis consequens illam complacentiam, non est de cogitatione rei; sed de re cogitata, abstrahendo ab actualitate. Hac tenus Theod. Et quid implicat, talem complacentiam esse in Deo circa possibilia?

Hoc, reponit quispiam, implicat; quia sic aliquid erit objectum voluntatis, & non erit: An res pos- sit, quia talis complacentia, quæ est actus voluntatis, est de re possibili; & non erit, quia res possibili est purum nihil; ergo non est bonum; ergo non est objectum voluntatis. Confirmatur; nam formaliter est ens rationis, juxta ea, quæ diximus Disp. præced. Sect. 4.

Ce 3 Con-

Diliguit
Felix, secun-
dum ex-
istentiam, no
autem se-
cundum es-
tentiam.

Conclus. 2. Respondet Felix sup. num. 7. possi-
bility esse purum nihil secundum existentiam :
sed secundum essentiam sunt aliquid, & bo-
num, non actuale, sed possibile, in quo distin-
guuntur à chymæra ; unde quævis formaliter
fint ens rationis, tamen sunt quid reale
possibile, quod sufficit, ut à Deo amentur,
nam etiam Deus amat futura, quæ non sunt ex-
tentia realia existentia, sed erunt.

136.
Objectio.

Solvitur ex
Felice.

Quid mirum ? Clamat quispiam ; nam vult
in his aliquod bonum, scilicet existentiam ;
sed Deus creature possibili non vult aliquod
bonum ; inquit vult illi omne malum, nempe,
non esse ; ergo illam non amat ; nam amare
est velle alieni aliquod bonum. Respondet

Felix sup. quod illa definitio est amoris bene-

volentiae, vel amicitiae, non vero simplicis

complacentiae ; quia hæc solùm Deus com-

placet in creatura possibili, ut est participatio

Dei. Neque circa illam habet odium ; nam

hoe solùm est circa existentiam ; possibilibus

pro tune nec vult existentiam, nec non ex-

istentiam.

137.

Quomodo
Deus con-
placet in
peccato? of-
fici.

Si inferas : ergo etiam Deus complacet in
peccato possibili, quod est absurdum. Probatur

Sequela ; quia peccatum possibile etiam habet
bonitatem entis. Responderet idem Auctor :

quod illud, quod est in peccato producible

à Deo, & participatio ejus, diligitur à Deo ;

quod genio dicit dissolantiam & disformi-

tatem, hoc non diligitur à Deo ; nam prima

causa hujus est creatura.

Quæ cum ita sint, satis probabile est, Deum
amare creaturas possibles, amore tamen in-
efficaci ; qui in eo distinguitur ab efficaci,
non quod hic intensus, ille autem remissus ;
nam (ut notat Felix tr. de Actibus cap. 6. diff.
4. num. 7.) inefficax aliquando est intensior,
quam efficax ; v.g. Qui ex metu naufragii
projicit merces in mare, magis intense vult
servare merces, quam projicere ; & servare est
inefficax, projicere est efficax ; sed in hoc dis-
cernuntur, quod efficax dicit ordinem ad ex-
ecutionem, quævis aliquando impeditur :
inefficax vero solùm respicit objectum, ut
quoddam bonum sine ordine ad executionem,
& non attendo ad illam.

139.
Quodratio-
ne Patres
aliquandū
negent Dei
voluntatem
inefficacem.
D. Aug.

Dum ergo Patres vidēntur in Deo negare

voluntatem inefficacem, loquuntur de volun-
tate Dei respectu futurorum, quæ semper est

voluntas efficax, & productiva, ut patet ; alijs

non essent futura, sed merè possibilia. Et ideo

bene dicit Aug. lib. 1. de Doctr. Christ. cap. 32.

At cetera quæ sunt (præter Deum) & nisi ab
illo esse non possant, & in tantum bona sunt, in

quantum acceperunt ut sint.

Cæterum, voluntas inefficax (ut ait Felix
sup.) dupliciter se habet circa suum objectum.

Primo, nullâ factâ consultatione de illo quod

executionem. Secundo, factâ consultatione,

ex qua homo ad executionem procederet, nisi

esset impedimentum impossibilitatis, de qua

voluntate loquuntur D. Thom. & Scot. ut sup.
dicebamus, quia aliquando in nobis ita evenit.

Voluntas
inefficax
dupliciter se
habet circa
suum objec-
tum.
Felix.

Quisimo, secundum Aliquos, illa voluntas &
antecedens, quæ vult Deus omnes homines
salvos fieri, non est omnino simplex compla-
centia, sive voluntas inefficax primo modo, &
sed voluntas efficax conditionata explicata
per hanc propositionem conditionata : Val-
lem omnes homines salvos fieri, si ipsi videntur.
Atque hanc voluntatem inefficacem (qua
potius deberet dici efficax sub conditione)
quia dicit aliquem ordinem ad executionem,
non tribuimus, nee tribui potest Deo respectu
omnium possibilium, ut superius adhuc dixi ;
quia sic omnia essent futura, cum nihil Deo
sit impossibile : sed nolumus Deo negare vo-
luntatem inefficacem primo modo circa merē
possibilia ; quia talis voluntas nullam involvit
imperfectionem ; sed perfectionis est, rem
quamlibet eo modo, quo diligibilis est, dili-
gere.

Ast enim, dicit aliquis ; creatura possibilis,
seu in esse essentia spæcata, nullo modo est
diligibilis. Probatur : quia talis voluntio seu di-
lectio ad eas terminaretur necessariò : hoc au-
tem est falsum. Patet : quia necessitas divini
actus in terminando sumitur à necessitate ob-
jecti ; sive & contingentia, vel libertas termina-
tionis à contingentia objecti ; quæ ratione
Theologi scientiam Dei liberam vocant, qua-
tenus ad contingentia terminatur ; naturalem
verò & necessariam, quatenus ad necessariam ter-
minatur : arqui creaturæ in esse essentia
sunt necessariæ : ergo si qua divina voluntio
ad illas terminatur, necessariò debet terminari.

Hujus autem Consequentis falsitas proba-
tur ; tum, quia nequidem nostra voluntas ne-
cessitatur ad creaturas in esse possibili aman-
das, ergo multò minus divina, quæ magis est
libera. Tum, quia creaturæ in esse essentia
nec pertinent ad divinam perfectionem, nec
cum illa necessariam connexionem habent, ut
patet, quæ ergo potest in Deo esse necessitas
volendi illas ? Tum denique (sicet ferd in idem
redeat) si divina voluntas terminaretur nec-
ssariò ad esse essentia creaturarum, actus divine
voluntatis involveret habitudinem transcendentalis & essentiale ad creaturas ; sumeret
que adeò speciem, sive rationem, ab illis ; sicut
actus creatæ voluntatis à suo objecto, quod
necessariò & essentiale respicit, speciem ra-
tionemque definit : actum autem divina vo-
luntatis, ut & quamcumque perfectionem divi-
nam, ab ente creato & limitato speciem ratio-
nemque desumere, absurdum est : quomodo
enim ens limitatum illimitati entis mensura
esse potest, cum mensura mensurato perfectior
esse debeat ? Haecenùs Adversari. Pro hac dif-
ficultate dissolvenda, instituo sequentem Con-
clus. quæ est in ordine

CON.